

Іван Стрикун – на війну йдуть і вмирають найкращі...

Іван ГЛУШМАН

Учаснику антитерористичної операції (АТО) на сході України **Іванові Стрикуну** сьогодні, 13 серпня, виповнилося б 54 роки. Дуже гірко й боляче констатувати, але замість того, щоб святкувати свій День народження в колі дружини родини, відчувати любов сім'ї і бути надійним тилом для дружини, дітей та внуків, він уже більше шести років лежить у могилі Михалківського цвинтаря. І хоч його не ранив кацапський снайпер чи якийсь запроданець-сепар, він не підірвався на міні й не отримав смертельного поранення від вибуху ракети або снаряда, не був убитий випадковим чи приціленим пострілом, причиною загибелі захисника України, прекрасної людини (судячи з розповідей дружини і скупих публікацій у різних ЗМІ) є клята кацапсько-українська війна. Я вірю, що за всі зlodяння антихрист путін і його кліка будуть покарані людським та Божим судом. Хочеться, щоб це сталося якомога швидше...

Іван Григорович родом із Новомалина. Там у 1967 році він з'явився на світ. У свій час закінчив місцеву середню школу, служив у радянській армії. Після демобілізації влаштувався на роботу водієм у колгосп «Іскра» (Бухарів). 1990 року створив сім'ю з уродженкою села Михалківці **Оксаною Шереметюк**. Згодом у них народився син **Іван** та донька **Ольга**. Вони разом хазяйнували, дбали про дітей, як могли, розбудовували власне обійстя. Загалом звичайна українська сім'я. Для щастя їй потрібний був мир та відсутність великих економічних криз. Звичайні побутові та соціальні проблеми родина вирішувала самотужки. Після занепаду місцевого сільськогосподарського підприємства Іван Стрикун їздив на роботу в Київ. Працював, присилав гроші, підтримував морально. Родина будувала дім, де тепер мешкають дружина, діти й онуки.

– Іван був трудолюбивим, хорошим господарем, турботливим батьком та чоловіком, – розповіла для «Замкової гори» дружина покійного захисника України **Оксана Стрикун**. – Як і в кожній сім'ї, було різне, але загалом у нашому житті все було добре. Я вдячна Богові, що наші з Іваном життєві стежини йшли поряд двадцять п'ять років. Якби не та війна, ми б у щасті прожили ще багато років. Не

передати словами болю від утрати коханої людини...

Коли ворог захопив Крим, частину Донецької та Луганської областей, Іван Стрикун пішов захищати Україну. Його призвали до лав Збройних сил 12 березня 2015 року. Спочатку проходив вишкіл на Рівненському полігоні, а 20 квітня його з товаришами відправили на схід України. Короткий час служив у Дніпропетровській області в одній із частин на посаді старшого водія, а з 19 травня перебував у зоні проведення АТО. Згідно з даними, опублікованими на інтернет-сайті «Революція гідності. Війна. Рівненщина» (<http://memory.rv.ua>), «серце молодшого сержанта і старшого водія 93 окремої механізованої бригади Івана Стрикун заступилося 29 червня 2015 року по дорозі в лікарню...» на Донеччині. Розповідаючи про це, дружина Героя каже, що він раніше ніколи не скаржився на серце, у нього була добра кардіограма та інші аналізи. Медики призовної комісії не помітили в чоловіка жодних відхилень у здоров'я. Звісно, військова служба, якою

б вона не була, особливо в зоні бойових дій, у трохі іншому кліматі, середньому віці дають про себе знати. Не дивно, що більшість офіцерів службу закінчують в 45 – 50 років...

В Острозькій районній газеті «Життя і Слово» в публікації «Острожчина оплакувала сина» зазначено, що «навколишки зустрічали жителі села Михалківці... свого 47-річного односельця, молодшого сержанта Івана Григоровича Стрикун. Неблагарна смерть знайшла цього мужнього чоловіка на Донеччині, де патріот відстоював територіальну цілісність України в районі проведення антитерористичної операції. На жаль, він став третім із Острожчини зі списку загиблих у зоні АТО після Сергія Гулюка та Владислава Рильського».

... Острожчина у минулі вихідні перебувала в триденній жалобі. На будинках і спорудах органів влади, державних підприємств, установах та організаціях Острозького району були присиплені прапори. Також у ці дні були скасовані розважально-концертні заходи та спортивні змагання. В останню путь провести свого земляка-патріота, люблячого сина, коханого чоловіка, турботливого батька, доброго друга, вірного побратима і просто хорошу людину прийшли односельці, друзі, близькі і знайомі, представники військових частин, районної та місцевої влади. Проводжали війна... з усіма військовими почестями.

... Звуки похоронного маршу сколихнули у той день зазвичай тихі сілські вулички Михалківця. Нескінченний людський потік під палочним літнім сонцем йшов за домовиною покійного до місцевого храму, а після відспівування – до сільського цвинтаря. Саме там поховали війна-захисника України Івана Григоровича Стрикун. І хоч його життя обірвало не ворожа куля, а «смерть настала в результаті серцевої недостатності», нікому з нас уже не дізнатися, через що довелося пройти цьому чоловікові там,

на війні, і чому не витримало його серце. Але одне ми знаємо точно: він пішов на ту війну цілком свідомо, із твердою вірою у те, що його діти житимуть у мирі, що його село буде розвиватися і процвітати, а Україна буде дійсно вільною, сильною і незалежною державою».

Неоголошена, незрозуміла, непотрібна, гібридна війна триває. Вона продовжує свій кривавий збір життів і здоров'я кращих синів і дочок України. Яскравий приклад – Іван Стрикун, **Владислав Рильський** та інші полегли й живі наші Герої. Тільки найкращі земляки, справжні патріоти пішли на фронт обороняють Україну, допомагають армії в боротьбі з одвічним, лютим, шаленим ворогом. А він колись називав себе братом. Та хіба це брат, якщо в найважчу хвилину встромляє ножа в спину? Звісно, що ні.

Для мене дуже дивним і незрозумілим до цього часу є те, чому в нас так люблять кацапське, чуже, вороже. Чому на весіллях в Острозі пів вечора лунають пісні на мові окупанта, чому більше ніж пів Острога і ще більше в багатьох селах нашої міської територіальної громади наших земляків, нащадків упівців, відвідують храми, які підпорядковані російській церкві в Україні. А ще незрозуміло, чому деякі чиновники в Києві та інших південних, східних, а буває й центральних областях України, незважаючи на новий мовний закон, продовжують послугоуватися мовою окупанта. Якби був мир, поряд з нами була дружня країна – такі питання ніколи б не виникали. Але сьогодні війна триває і невідомо коли закінчиться, а найголовніше, з яким результатом. Майже щотижня надходять повідомлення про поранених та загиблих. На жаль, ми втрачаємо найкращих. Іх каліцтва й смерть, не кажучи вже про страшні матеріальні втрати, – це наша плата за свободу і незалежність. І саме тепер, як не парадоксально, «русський мір» (він живе в багатьох із нас – це мова, і церква, і культура, і звички, і спогади та ін.) у нашій країні почуває себе дуже добре, навіть огризгається, скалить зуби й сміється з нас. Уважаю, що його треба викоринювати, бо, крім наших військових потуг, треба ще вичавити з себе пережитки колишнього тоталітаризму і нашої меншвартості. Тож завершу словами з пісні **Ореста Лютюго** «Убий у собі москаля»...